

Istorinis meilės romanas

PAKALBĖKINE
/
KarsterS
I
APIE SESERIS

MARGUERITE
KAYE

PAŽVELGTI
MYLIŅČIOMIS AKIMIS

PAKALBÈKIME
KarsterS
APIE SESERIS

MARGUERITE
KAYE

PĄŽVELGTI
MYLIŅČIOMIS AKIMIS

Vilnius
2024

Prologas

Lavrijas. Atika, Graikija, 1862-ųjų kovas

Uosto kavinukės lauko terasoje klestelėjęs ant pamėgtos kėdės, Dominikas mandagiai linktelėdamas pasakė *labas rytas* vyrui, sėdinčiam prie gretimo staliuko. Niūrus vasaris pagaliau užleido vietą pavasariui – žydrame danguje, leidžiantis į Egėjo jūros įlanką įgaunančiame melsvai žalsvą atspalvį, nė debesėlio. Dominikas atvyko į galvijų turgų iš pat ankstyvo ryto, žvejų valtimis jau palikus uostą. Dabar tolimoje Makronisio salos užuovėjoje jos buvo išsidėsčiusios lyg armada. Užsimerkęs Dominikas veidu atsisuko į saulę. Nors oras pritvinkęs druskos, vis tiek gairus. Tai mėgstamiausias jo metų laikas, prieš įsigalint alpiei sausam birželio karščiui, o vėliau – tvankiai rugpjūčio drėgmei.

– *Kaliméra*¹, *kýrios*² Koldvelai, – sveikinosi Andrėjas, statydamas mažą puodelį su stipria graikiška kava. – Už ką nusipelnėme tokios garbės? Spėju, atvykote į turgų.

Dominikas linktelėjo.

– *Kaliméra*, Andrėjau. Įsigijau puikią ožką.

Kavinės šeimininkas teatrališkai užvertė akis.

– Ožkos – užsispyrę gyvuliai. Tokie pat užsispyrę kaip žmonos.

Dominikas nusijuokė.

– Laimė, nieko apie tai neišmanau. Vis dėlto man patinka ši savybė – kalbu apie ožkas, o ne sutuoktines. Aš irgi kietakaktis.

– Štai ką jums turiu. Tai vakar čia paliko anglas, atvykęs iš Atėnų. Koks nors keliautojas. Ko gero, šis numeris senas kaip tie griuvėsiai, kurių atsibastė pažiūrėti, – paaiškino Andrėjas ir padėjo ant stalo laikraštį.

– Viso labo trijų mėnesių, ne trijų tūkstantmečių, – pasakė Dominikas, žvelgdamas į laikraščio išleidimo datą. – *Efcharistó*³, permesiu akimis, nors, pripažįstu, nesidomiu, kas vyksta gimtiniėje.

– Manau, esate labiau graikas nei anglas, – patikino Andrėjas. – Mano kuklia nuomone, puikus pasirinkimas!

¹ Labas rytas (graikų kalba (gr.); čia ir toliau – vertėjos pastabos.

² Pagarbus kreipinys, reiškiantis „pone“ (gr.).

³ Ačiū (gr.).

– Esu linkęs sutikti. – Dominikas raukydamasis gurkšnojo kavą. Nors jau beveik penkerius metus turgaus dienomis ateidavo į šią kavinę, Andrėjus iš įpročio tiekdamo kavą su cukrumi – pagal vietinių gyventojų pomėgį. Dominikas suprato – tai šioks toks komplimentas, nors kava ir neatitiko jo skonio.

Tingiai atsivertęs laikraštį – šių metų sausio dvidešimt devintosios „The Times“ numerį – Dominikas neatpažino nė vienos pavardės iš pirmame puslapyje spausdinamo gimusiųjų ir mirusiųjų sąrašo. Paviršutiniškai nužvelgęs skelbimų skiltį, užimančią kitus du puslapius, Dominikas pateko į jam visiškai svetimą pasaulį. Regis, itin trūko liokajų, pardavėjų asistentų ir matematikos mokytojų. Dėl džentelmeno, pageidaujancio dainavimo pamokų po dešimtos valandos vakaro, Dominikas net kilstelėjo antakius. Buvo siūlomi garlavių, plaukiančių į atokiausius pasaulio kampelius, bilietai, pirkėjų laukė daugybė parduotuvių, namų ir komercinių įmonių. Paramos fondai ragino aukoti pinigus našlaičiams ir džiovininkams. O štai skelbimas apie labdaros pobūvį Krymo karo⁴ veteranams paremti Dominiką privertė menkinamai šyptelėti. Vyrams, sužalotiems mūšiuose už savo šalį, nereikėtų prašyti materialinės pagalbos.

⁴ 1853–1856 m. vykęs ginkluotas susidūrimas tarp Rusijos ir Jungtinės Karalystės, Prancūzijos, Osmanų imperijos ir kitų šalių jungtinių pajėgų.

Bjaurėdamasis Dominikas atvertė kitą puslapį. Teismo pranešimai. Nutikimas akmens anglių kasykloje. Paviršutiniškai skaitinėdamas, Dominikas mintyse dėliojo sąrašą, ką turi nuveikti prieš pasiimdamas ožką ir neilgu pakrantės keliuku patraukdamas į savo ūkelį. Atvertus kitą puslapį, jo dėmesį prikaustė antraštė:

Ar šeštasis Banataino grafas buvo paskutinis giminystės linijoje?

Šriftas gana ryškus, tačiau žodžiai liejosi akyse. Dominikas stebeilijo į puslapį. Atsispyręs pagundai laikraštį suglamžyti ir švystelėti į įlankos vandenį, prisivertė skaityti toliau:

Paaškęjo, kad viena žymiausių tragiško ir baisaus traikininių susidūrimo, įvykusio prieš dešimt dienų Londono ir Pietvakarių geležinkelio linijoje, aukų buvo šeštasis Banataino grafas. Džeremis Torburnas vos prieš penkerius metus paveldėjo titulą iš tėvo Vilfredo, penktojo grafo.

Trisdešimt aštuonerių Jo Šviesybė buvo aistringas botanikos mėgėjas; Kju soduose ir atogrąžose jis surinko daug retų augalų pavyzdžių parkams, o neseniai giminės namuose Hampšyre įkūrė nuosavą papartyną.

Šeštasis grafas mirė nevedęs, jis, visai kaip jo tėvas, buvo vienintelė atžala šeimoje. Jei niekas nepateiks įstatymais nenuginčijamų pretenzijų, titulas pražus, o turtai atiteks valstybei. Asmenis, turinčius vertingos, testamentu vykdytojo tyrimui naudingos informacijos, prašom kreiptis į...

Baigęs skaityti Dominikas kurį laiką nieko neregėjęs akimis spoksojo į dailų pažįstamą peizažą. Tada perskaitė dar kartą.

– Kas nors įdomaus? – Andrėjus stabtelėjo prie Dominiko staliuko, viena ranka atsargiai laikydamas tuščių indų kūgį.

Mirksėdamas Dominikas papurtė galvą. Iki dugno išgėręs atšalusią kavą, į lėkštelę įmetė kelias monetas, tada sulankstė laikraštį ir įsikišo į kišenę.

– Kaip ir sakei, senienos.

Hampšyras, 1862-ųjų birželis

Buvo nuostabus gaiva dvelkiantis vasaros rytas; saulei iš giedro dangaus liejant spindulius, Prudencija Karsters traukė gerai išvaikščiotu takeliu link savo tikslo. Buvo užsidėjusi madingą plačiakraštę skrybėlę, tačiau pavojus ką nors sutikti per trumpą pasivaikščiojimą buvo toks menkas, jog Prudencija pakėlusį šydą mėgavosi tyru, neperfiltruotu oru. Suknelė, pasiūta iš melsvo atspalvio blizgios indiškos medvilnės, marginta rafinuotomis gėlių puokštelėmis ir susivijusiomis šakelėmis, puikiai tiko dienai, kuri žadėjo būti nuostabi. Audinį padovanojo Mersė, jos sesuo, tačiau suknelės modelį sukūrė pati Prudencija – aukštu kaklu, be madingų raukinukų, kaspinėlių ir klosčių. Tokios puošmenėlės – tikras įžeidimas griežtam Prudencijos skoniu. Vienintelė jos silpnybė – apatiniai

drabužiai. Nors segėjo tik vieną apatinį sijoną, šis buvo pasiūtas iš dryžuoto šilko, giliai įkirptais krašteliais. Pagal naujausią madą iš priekio suplotas krinolinas⁵ su plieniniais lankais neseniai atsiųstas iš Londono. Prudencija šį tą pataisė, todėl sijonas lengvai siūbavo, jo savininkei lėtai einant ir tyliai niūniuojant.

Vartai į Gudobelių dvarą visada atviri. Vienas jų segmentas kreivai atremtas į stulpą su išsikišusiais vyriais. Puošniai iškalta geležis vietomis parūdijusi, šeimos herbas jau beveik neįskaitomas. Jį nušveisti – viena iš daugelio neįgyvendintų užduočių, įtrauktų į ilgą parko atnaujinimo ir tobulinimo darbų sąrašą.

Už kelio vingio pasirodė ir pats dvaras. Prudencija su palengvėjimu nusiėmė plačiakraštę skrybėlę – tokį ritualą, visada pataisantį nuotaiką, sugalvojo dar tada, kai teko apleisti šią vietą. Gudobelių dvaras pastatytas klasikiniu anglišku stiliumi, kai kurios dalys – kone trijų šimtmečių senumo. Prieš ketverius metus jis atrodė siaubingai. Įdėjus labai daug pastangų, ne tik atstatytas, bet ir visiškai modernizuotas. Prudencija tikėjosi išvysianti panašių pokyčių ir parke, tačiau ambicingi atkūrimo, persodinimo, pertvarkymo ir atnaujinimo planai dabar atsidūrė nežinioje.

Kaip ir ji pati. Prudencija pasukiojo sunkų raktą paradinių durų spynoje ir žengė į šaltą akmenimis grįstą prieškambarį. Nuleidusi pintinę, ketino pakabinti

⁵ Viršutiniam sijonui išpūsti skirtas apatinis sijonas.

skrybėlę, bet pamatė, kad pamėgtą kabyklos gembę užėmęs kažkoks paltas. Prudencijai su nuostaba apžiūrinėjant įsibrovėlio apdarą – milinę, pasiūtą iš tamsiai mėlynos vilnos, galvos apdangalas nepastebimai nukrito ant grindų. Ji nedrąsiai palietė drabužį, tarytum tai būtų vaizduotės kūrinys, tačiau jis buvo tikrų tikriausias; nunešiotas, geros kokybės pamušalas išdriskęs, sidabrinės sagos išblukusios.

Prudencijos širdis ėmė daužytis. Durys buvo užrakintos, tačiau apylinkėse plačiai žinoma, kad dvaras negyvenamas. Ar įsilaužėlis, ketinantis ieškoti pinigų, taip įžūliai pasikabintų palta? Pasigirdus trenksmui, o vėliau ir prislopintiems vyriškiems keiksmams, užgniauždama klyksmą Prudencija pašoko iš baimės. Apimta panikos, jau norėjo pasišalinti, tačiau pusiaukelėje link laukųjų durų stabtelėjo. Juk Gudobelių dvaras patikėtas būtent jai, nors ir neoficialiai.

Prudencija prisivertė imtis veiksmų. Nemąstydamą apie galimus pavojus lėtai ir atsargiai sėlino į viršų. Rodos, triukšmas sklido iš vonios – prabangaus kambario, kurį Prudencija pati suprojektavo. Jis buvo sujungtas su vienu iš mažesnių miegamųjų, kurį nuo didžiųjų apartamentų skyrė koridorius. Geriau įsiklausiusi Prudencija išgirdo su niekuo nesupainiojamą dušo, įrengto virš vonios, kapsėjimą.

– Po galais, kas vyksta? – panosėje burbtelėjo Prudencija, ausims pagavus stringančio čiaupo garsą.

Kad ir ką veikė įsibrovėlis, šiuo metu jis buvo nusi-sukęs nuo Prudencijos, taigi ji turės nedidelį prana-šumą. Sutelkusi ryžtą nuskuodė į vonios kambarį ir atplėšė duris.

Vyruui apsigrėžus, Prudencija suspiegė. Aukštas, neįtikėtinaai grėsmingas ir nuogut nuogutėlis. Pečius siekiantys ilgi, tamsūs kaip anglis plaukai. Tokios pačios spalvos vešli barzda dengė didumą veido, iki rudumo įdegusią plačią raumeningą krūtinę puošė nedidelis plaukų kuokštelis. Įdegis baigėsi už tiesios linijos žemiau liekno juosmens. Apimtos kraupaus susižavėjimo Prudencijos akys slydo žemyn, kol pa-gavo... staigiai pačiuptą rankšluostį.

– Po *velnių*, kodėl šitai mane užklupote? Ar nema-tote, bandau išsimaudyti?

Jausdama, kaip dega skruostai, Prudencija kilste-lėjo galvą ir išvydo pikta, nepatiklų žvilgsnį. Akys po smarkiai surauktais antakiais buvo ryškiai mėlynos – tarytum vasaros dangus.

– Tai privati nuosavybė. – Prudencija stengėsi, kad drebantis balsas spinduliuotų bent nedidelę virše-nybę. – Neturiu žalio supratimo, kaip patekote vidun, tačiau...

– Pro pagrindines duris. – Panosėje piktai keikda-masis, vyras stengėsi tvirčiau rankšluosčiu apvynioti juosmenį. – Aš irgi norėčiau sužinoti, kaip *jūs* čia įė-jote?

– Aš turiu raktą! – atkirto Prudencija, priblokšta tokio įžūlumo.

Vamzdeliai vėl sutarškėjo ir iš dušo pliūptelėjo vanduo.

– Velniai griebtų tas prakeiktas naujoves.

– Visai jos neprakeiktos; tai brangi naujausio dizaino vonia su dušu. Dėl Dievo meilės, pasitraukite. – Užtikrinti saugų vandentiekio veikimą prireikė vos akimirkos, bet tiek laiko užteko ir tam, kad Prudencijos plaukai kiaurai permirkėtų. – Štai. Nėra taip sunku, kai žinai, ką daryti, – patikino ji, vėl traukdamasi prie durų.

– Ar jūs ūkvedė? Man pranešė, kad dvaras tuščias.

– Tai paaiškina, kodėl taip begėdiškai elgiatės.

Prudencijos nuostabai, nepažįstamasis atsakė griausmingu kvatojimu.

– Jei būčiau žinojęs, kad mane užklupsite, nebūčiau mėginęs išsimaudyti. Ketinate mane sulaikyti? Užtikrinu, padarytumėte didelę klaidą.

Vyro elgesys kėlė Prudencijai nerimą. Šis žmogus – nepažįstamasis susivėlusiais plaukais ir ištaršyta barzda – elgėsi taip, lyg ne jis, o ji būtų neteisėtai įsirovusi. Anglijos saulė negali suteikti tokio įdegio, vis dėlto vyro tartis rafinuota ir neabejotinai angliška.

– Apie kokią klaidą kalbate? Tai privati nuosavybė. Neturite teisės...

– Dar ir kaip turiu. Man taip pat priklauso raktų komplektas.

– Iš kur juos gavote? – perdėm įtariai pasiteiravo Prudencija.

– Iš pono Lajonelio Donkasterio, dirbančio įmonėje „Donkasteris ir sūnūs“.

– Iš Džeremio advokato?

– Iš savo advokato, bent kol kas. Rodos, tai vienas iš daugelio dalykų, kuriuos paveldėjau.

Paveldėjo! Prudencija priblokšta spoksojo į nepažįstamąjį.

– Kas jūs esate?

– Džeremio brolis, jei minėdami šį vardą kalbame apie šeštąjį grafą.

– Nekalbėkite nesąmonių. Džeremis neturėjo brolio.

– Užtikrinu, turėjo. Advokatas nustebo kaip ir jūs, bet jam teko pakeisti dainelę, pamačius mano dokumentus.

– Juk tai neįmanoma. – Prudencija ir toliau stebėjosi į nepažįstamąjį; jautėsi pernelyg apstulbusi, kad jaudintųsi dėl to, jog vyriškis prisidengęs tik rankšluosčiu. – Nė kiek neprimenate Džeremio.

– Niekada nesu jo matęs nei apsirengusio, nei nuogo, taigi jums geriau žinoti.

– *Niekada* nemačiau Džeremio be drabužių! Nesu prantu, ką norite pasakyti...

– Nieko! – atšovė vyras. – Tik stengiuosi suprasti, kas esate ir ką čia veikiate.

– Esu Prudencija Karsters, mano darbas – rūpintis šiuo dvaru.

– Prudencija... – Nepažįstamasis nusijuokė. – Jums suteikė netinkamą vardą. Nesate nei drovi, nes kalbate su pusnuogiu vyru, nei protinga, jei tikrai laikote mane įsibrovėliu⁶.

– Ką turėjau pagalvoti, radusi jūsų paltą ant kabyklės?

– Pamanėte, kad prieš susižerdamas dvaro turtus įsilaužėlis pasikabino paltą ir lyg niekur nieko nuėjo pasiturkšti?

– Daugeliui žinoma, kad šis dvaras negyvenamas, – gynybiškai atkirto Prudencija; tiesą sakant, ji tikrai taip pamanė. – Kaip suprantu, turbūt ketinote čia praleisti naktį.

– Ponia Karsters, jei ruošiatės mane išmesti, būtų *išmintinga* susirasti pagalbininkų; tikrai ketinu čia nakvoti, nes šis namas priklauso man.

– Esu panelė Karsters. Iš kur man žinoti, kad esate tas, kuo dedatės?

Nepažįstamasis bedė į rankšluostį, kuriuo buvo apsisivyniojęs juosmenį.

⁶ Veikėjos vardas Prudence, pažodžiui išvertus iš anglų kalbos, reikštų apdairumas, protingumas, nuosaikumas.

– Tikrai nenoriu aptarinėti paveldėjimo įstatymų, nes esu...

Vyriškis staiga nutilo, ir Prudencija pavėlavusi prisiminė, kad jos veidas nepridengtas. Lyg to būtų maža, į jį ryškiai švietė saulė. Delnu palietusi skruostą Prudencija suprato, kad išjungdama dušą susigadino rūpestingai sutvarkytą šukuoseną; randas atsidūrė paslapčių nepaliekančioje šviesoje, todėl Prudencija pasijuto tokia pat nuoga kaip nepažįstamasis. Ji niekada niekam, išskyrus artimuosius, atvirai nerodydavo veido. Dabar karštligiškai stengėsi sugražinti permirkusius plaukus į ankstesnę vietą.

– Atleiskite, – atsiprašė vyras. – Neketinau spoksooti. – Kitaip nei buvo galima tikėtis, jis neatrodė nei pasibaisėjęs, nei sutrikęs. Nė akių neužvertė. – Sprendžiant iš vaizdo, tai sena žaizda, – pridūrė jis.

O, kad būtų pasilikusi su skrybėlaite. Prudencijai nederėjo prarasti budrumo, juolab patikėti, jog šioje vietoje ji saugi nuo nepageidaujamo dėmesio. Ji pasisuko šonu, vis dar pašėlusiai stengdamasi veidą pridengti plaukais.

– Vaikystės nelaimė.

– Nesidrovėkite, panele Karsters, esu matęs daug blogesnių dalykų.

Nepažįstamasis kalbėjo gana švelniai, bet Prudencijos kaklo plaukeliai vis tiek pastiro.

– Gal kokiam mugės apsigimėlių pasirodyme? – Dideliam siaubui, Prudencija jau buvo arti ašarų. Seniai niekas nebuvo regėjęs jos nepridengto veido – ir viskas per tą nerūpestingumą. – Ar šiais žodžiais norėjote pagerinti man savijautą?

Nepažįstamojo veidas apsiniaukė.

– Kalbėjau apie mūsų lauką.

– Oi. – Bemat pamiršusi pažeminimą, Prudencija susimąstė, ar tik ne dėl šios priežasties vyras atrodo toks apsileidęs. – Grįžote iš karo?

– Ne, nebent karu laikote pastarųjų mėnesių mūsų su advokatu dėl teisės į palikimą.

– Nesistebiu, kodėl Donkasteris nusiteikęs taip skeptiškai. Visada manėme – norėjau pasakyti, visi, – kad Džeremis yra vienintelis palikuonis.

– O štai ir aš, gyvas kūnas. – Nepažįstamasis, kurio vardo Prudencija vis dar nežinojo, maivydamasis nuleido žvilgsnį. – To kūno net per daug. Nors ir kokia įdomi ši diskusija, aš neabejotinai atsidūriau keblioje padėtyje. Jei leisite, prieš tęsdamas pokalbį apsi-rengsiu.

Prudencija ketino dėkingai pasinaudoti galimybe ir nusikratyti nuogumo pojūčio, bet jai toptelėjo, kad nepažįstamasis ketina sprukti.

– Nesiruošiu bėgti, – patikino vyras, pamatęs Prudencijos neryžtingumą. – Trokštu išsimaudyti ir kristi į lovą, vis dėlto spėju, kad neleisite man padaryti nei

vieno, nei kito, prieš tai neįsitikinusi, jog nepaspruksi su šeimos sidabru...

– Sidabras saugiai įkurdintas Londono banko seife, – išrėžė Prudencija. Nutarė turinti užsidėti skrybėlaitę, nesvarbu, šis vyras spruks ar ne. – Palauksiu jūsų svetainėje. Ji pirmame aukšte, pirmos durys...

– Rasiu.

Prudencija žengė atgal, suspėjusi patraukti sijoną iš kelio dar prieš užsitrenkiant durims. Kurį laiką drebėdama stovėjo vietoje ir nesėkmingai pabandė atgauti sveiką nuovoką. Nors dar net ne vidurdienis, Prudencija nusprendė, kad atsirado proga išlenkti šio to stipresnio.

Sudomino? Pirkite knygą
PAŽVELGTI MYLINČIOMIS AKIMIS
bene geriausia kaina ČIA

Istorinis meilės romanas

Seserų Karsters vardai dažnai šmėžuoja laikraščių antraštėse. Viena stulbinamai graži, kita dėl savo išvaizdos priversta slėptis nuo pašalinių žvilgsnių. Į abiejų gyvenimus netikėtai pasibeldžia aistringa meilė. Ar seserims lemta pamiršti praeities skaudulius?

*Ji neįžvelgia savo grožio,
bet jis padeda jai atsikvošėti.*

Prudencija Karsters žino – dėl savo randų ji neturi jokių perspektyvų ištekėti, todėl tenkinasi iš pagrindų keisdama savo darbdavio namus pačios išgalvotais išradimais. Šeiminkui netikėtai mirus, jo vietą užima paslaptingas jaunesnysis brolis – šaunusis Dominikas Torburnas. Ar Dominikas įstengs nekreipdamas dėmesio į randus pamatyti dailią, protingą moterį?

LGTI

S AKIMIS

